

вари една камила, трѣбва да се принуди да легне. Ето защо за да не се убива при това лѣгане и ставане, на краката и гърдитѣ си камилитѣ иматъ дебела мазолеста кожа. Иначе кожата имъ при това често легане и ставане, би била постоянно наранявана.

Разказватъ, че ако на нѣкоя камила се турне товаръ по-тежкъ отъ колкото може да носи, легналата камила не става, даже и да я подканятъ съ бой, като проявява голѣма упоритостъ.

Месото отъ старитѣ камили е много жилаво и не е вкусно за ядене, но малкитѣ камилчета иматъ доста крѣхко месо, наподобяващо нашето младо говеждо месо. Камилитѣ доставятъ на господаритѣ си и доста вълна (косми), която се употребява за изработване на разни домашни потреби: черги, чулове, и др. подобни.

Камилското млѣко е много гжсто и не е приятно за пиене, въпрѣки това на нѣкои мѣста туземцитѣ употребявали камилско млѣко, както е случая съ двугърбата камила.

Отъ значение е камилската масъ, пѣкъ и самата камилска кожа, отъ която приготвяватъ ремѣци, а най-много за постиляне и покривъ на шатритѣ (както сж колибитѣ на катунаритѣ или киргизкитѣ чергари).

Цененъ е и камилския торъ, който се събира грижливо и на много мѣста е единствения горивенъ материалъ, а за суевѣрнитѣ туземци и отъ цѣлѣбно значение, противъ разни болести.

При добро гледане камилата доживява 25—30 г. възраст. Смъртъта ѳ се дължи повечето на голѣмата преумора отъ тежка работа, при постояннитѣ дълги пжтувания, при най-тежки условия за животъ.

Камилитѣ страдатъ и отъ много болести. Особено страдатъ отъ болести на гърдитѣ (бѣлитѣ дро-